

З ПОЕЗИЙ ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

Східна мелодія.

Гори багрянцем кривавим спалахнули,
З промінням сонця західним прощаючись, —
Так моє серце жалем загоріло ся,
З милим, коханим моїм розлучаючись.

Геть понад морем, над хвилями синіми
Вють ся, не сплять ся чашки білії.
Де тебе мають шукати на безвісти,
Милій мій, душі мої бистрокрилиї?

В себе на вежі вогонь запалила я,
Любий, твого воріття дожидаючись,
Хай він просвітить по морю доріженьку,
Щоб не зблудив ти, з чужини вертаючись.

Світе мій! буду тебе дождати ся
В чорну, смутну фереджію*) повитая,

*) Фереджія — покривало магометанок.

І посажу кипарисову гильочку,
Буде що дня вона слізми полита.

А як повернеш ся, я покажу тобі
Той кипарис мій в садочку квітчастому,
Здійметь ся він над всіма мінаретами
В краю сьому на мечеті багатому.

Ялта 5, XI 1897 р.